

знаелъ, всичко виждалъ. И когато погребала малкото, той се решилъ и отишълъ при нея да я утѣши.

Дюкянчето било отворено, но всичко въ него било пусто. По полицитѣ нѣмало стока. Не се чувало никакъвъ шумъ. Навлѣзълъ вжтре. И тамъ тихо. Децата били на двора. На край едно сандѣче седѣла Анна съ счупена играчка въ ржка и подпухнали очи отъ плачъ.

Филипъ тихо я доближилъ, сложилъ ржка на рамото ѝ и тихо заговорилъ. На отиване той ѝ далъ малко пари да купи нѣщо за децата.

Минавали дни, недѣли, месеци и години, а отъ Андрея — никакво извѣстие. Никой вече не питалъ за него. Никой не споменувалъ името му. Чуло се веднажъ, че нѣкой търговски корабъ „Сполука“ на пжтъ за Китай се ударилъ въ подводни скали, разбилъ се и потъналъ. Никой отъ екипажа не се спасилъ. Тамъ билъ и Андрей. Поговорили, поахкали за сполетѣлото нещастие, съжалили Анна и децата и толкова. . .

Филипъ се притекалъ на помощъ. Помагалъ на осиротѣлото семейство. Подкрѣпялъ го въ тия тежки дни. И работата на Анна се подобрила. Той честичко ги заобикалялъ и хората взели да си шушукатъ нѣщо. И не било напраздно. Филипъ и Анна подновили приятелството си. Децата обикнали Филипа като втори баща и скоро направили свадба. Филипъ ги прибралъ при себе си на мелницата и заживѣли добре. Забравили сѣкашъ за Андрей, тѣ се отдали на работа и обичъ къмъ децата си. По нѣкога само Филипъ забелѣзвалъ, че лицето на Анна се помрачава, очитѣ ѝ овлажняватъ и тя се крие отъ него.

— Какво ти е? Да не си болна? питалъ я той.

— Не, нищо не ми е, Филипе, — отвърщала тя, — не се безспокой.

Съмнението, че може Андрей да се върне, не ѝ давало често покой.

(следва).